

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

בפרט שישנו גם הפס"ד של כו"ט רבנים ופנ"י-חוראה
בדורנו זה שמישיח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד פמ"ש

ראו עמוד 7

ערב שבת קודש פ' כי תשא
הי' תהא שנת סגולה

רח"ל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

במה תרום קוד ישראל? - "בכי תשא"

טוען משה רבינו, רבנו של עולם, באם אתה רבנו של עולם אזי "במה תרום קוד ישראל?! - הרי כאשר צריכים ללכת לארץ ישראל הם אינם רוצים ללכת • על-כך עונה הקב"ה "כי תשא": דקא אתה משה - "תשא" • צריכים לדעת ששקועים "ראשו ורובו" בבוץ, ואפי' מעל לראש, ודקא ע"י הצדקה אפשר לצאת מהבוץ • תרגום חפשי ומעובד משיחת ש"פ תשא, ח"י אר"ר ה'תשכ"ה - הנחה פרטית, בלתי מוגה פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת "יהי המלך"

גם עבר אלו שחטאו בעגל, ואיך הוא בא ושואל "במה תרום קוד ישראל?!" ועוד יקשה, אודות מענה הקב"ה למשה "בכי תשא" - ענין הצדקה, מה החידוש ("ידע אויפטו") בענין הצדקה דקא?

ג. והביאור הוא בזה גופא:

מכיון שהמניין של בני ישראל בפי' כי תשא ה' לאחר חטא העגל כי' ויתירה מזו, משה רבינו ראה גם את חרות הבאים, לכן שאל משה "במה תרום קוד ישראל", שהגם שה' כבר הענין ד'סלחת' (על חטא העגל), מכל-מקום הרי זה עדיין לא הענין ד'תרום קונם",

א. עה"פ הראשון בפדשתנו "כי תשא את ראש בני' גו'" אומרת הגמ' במס' בבא בתרא שמשוה טעו לחקב"ה: "דבנו של עולם במה תרום קוד ישראל? ענה לו הקב"ה: "בכי תשא", ומפרש רש"י: "אם באת לשאת ראשם בתגבתה קח מהם כופר לצדקה".

ולכאורה הדבר תמוה ביותר:

כיצד יתכן שמשה רבינו, הרעיא מהימנא, אוהב ישראל, יגש לחקב"ה ויתלונן "במה תרום קוד ישראל" - הרי זה עתה (בחסא העגל) הוא מסר נפשו עבור צאן מרעייתו, ועד כדי כך שאמר לחקב"ה "זאם אין מחתי נא מספרד", שזה הרי' לא רק עבור הצדקים אלא

בקשר עם פ' השבעי, מובא בזה צילום (מוקטן) מהגהת ל"כ אדמ"ד מלך המשיח

שליט"א על שיחת ש"פ תשא ה'תשמ"ה

[בלגיון רמז (ש"פ תשא תשנ"ט) הובא צילום ממענה הרבי לשאלת המניחים בשיחה זו, וכפי הנראה הוכסה השיחה לרבי יחד עם השאלה ואז הגיה הרבי את השיחה] (נדפסה בהתנועותיות תשמ"ה ח"ג ע' 1498 ואל"ד)

להלן פיענוח ההגהות (באו בהדגשה):

כאשר לומדים בפסוק את התיבות "ויקרא בשם ה'", שלא תפירש בהם מי הוא הקורא - יש אפשרות למדוד בבי. אופנים: (א) תיבות אלו נמשכות לתיבות שלפניהם - "עמו שם", דקאי על משה, ובהמשך לזה נאמר "ויקרא גוי'", היינו, שמשוה קרא בשם ה'. (ב) תיבות אלו נמשכות לתיבות שלאחריהם - "ויעבור ה' גוי'", היינו, שתיבות "ויקרא" נמשכות לתיבות "ויעבור ה'", ובמילא "הפי" - ויקרא ה'.

ועל זה מביא רש"י הוכחה מפירוש התרגום - "מתרגמין וקרא בשמא דה"י" - שתתיבת אלו ("ויקרא בשמא דה"י") על הצורך בתיקון זה כתב הרבני: **מבהילו** הם כל התיכון, ובמילא, הפירוש ד'ויקרא בשם ה'" הוא - דקאי על הקב"ה, שהרי "משחה" - מאן דזכר שמ"י?

מב. ליתר ביאור:

התרגום - אינו תרגום מילולי בלבד, כי אם גם פירוש וביאור תוכן הכתובים, שלכן מציינו בישיב שרש"י מביא ראיות לפירוש התרגום - מפירוש התרגום שמוסיף ביאור בתבנת הכתובים (מלבד תרגומן של התיבות).

ולדוגמא - בפרשתנו:

בפסוק "ועשית כיר גוי וכו'" - מפירש רש"י: "וכנו - כתרגמומו בסיסי, מושב מתוק* לכיר", כלומר, שהתרגום מלמדנו את התוכן של "כנו" בלשון הקודש - מלשון "כוי", היינו, אישור הדבר, בסיסי שעליו בנוי הדבר, **או מלשון מכון***.

ועוד* בסוף פישתנו, בפירוש תיבת "מסוה" - מפירש רש"י: "כרתגומו בית אפי", לשון ארמי הוא בגמרא - סיי לכה, ועוד בכתובות - הוה קא מסוה לאפה, לשון הבטיה, הוי, מסתכל בת, אף כאן מסוה, בגד הייתו כנגד הפרצוף ובית העיניים כו", כלומר, שהתרגום מלמדנו את התוכן של "מסוה" בלשון הקודש - לשון של הבטה, "בינד היתין כנגד **(מקום ההבטה)** הפרצוף ובית העיניים".

(* ולהעיר מהתרגום (בשילה טו, יז) ל"כוננו" - **אתקוניה**.
*) **להעיר** מפרש"י בשילה שם.

(1) ג. ב.
(2) תשא לכה לכה.

(* השיחה חולקה לסייעים ונספגו לה מרא-מתקומת
בשול-המליון. המיו"ל.

ורביאיר בזה: היחודי עצמו בעת החטא הרי גם יודע את האמת שזה רק עץ ואבן שהי' גם בשעת החטא היתה באמנה אתו" (תניא פ"ד,) זאת-אומרת, שיהודי יודע תמיד את האמת, ואילו מה שבגלוי הוא אומר "אלה אלקיך ישראל" הרי זה רק מצד הרוח שטות שנוכסה בו, והוא עצמו אפילו יודע שיש רק רוח שטות ולא מציאות האמיתית. וכפי שהלשון הוא "זכנס בו רוח שטות" (סוטה ג, א) כלומר שיש כאן שתי מציאויות שונות: א) מה ש"זכנס בו" ב"ר" וא"ל כל הרוח שטות הוא דבר נוסף על מציאותו, אבל הוא עצמו יודע את האמת, וכידוע התורה (הפירושו?) על "שמע ישראל" – שיהודי מצד עצמו רוצה רק להיות קשור עם אלקות, אלא שמצד הרוח שטות שבו הוא אומר אחרת.

עפ"י מובן מדוע משה אמר שלא שייך להתקנא בכן, כיון שגם היהודי עצמו טוב שזה רק עץ ואבן.

תובעים מהם כמך דהכל צדודות כמך שרם שני, לא יותר מזדו

עד"ז בנוגע ל"מיהו יחודי":

הם עצמם יודעים שזה ענין המוגד לאלקות, הם יודעים את האמת שמי הוא גזי ויחודי הוא יחודי, והם עצמם אף יודעים שחוק "מיהו יחודי" הוא מזידה איזונה שלא היתה כמות יודע גרוע מהמזודות והשמד שהיהודים עבדו! הם יודעים בעצמם שזה שהם אומרים הדין הוא רק בגלל ש"יצרו תקפו", ומצד אמיתית הענין הרי זה היפך האמת לגמרי.

לכן תובעים מהם בסד הכל להודות בכך שהם טעו, לא יותר מזוה:

עד שיקויים הענין ד"כי תשא את ראש בני ישראל" שילכו עם ראש מרם, בלי להתפתל מאדם זה או אחר, עד שיקויים ה"יזקהל משה" שהוא יקהיל את כל בני", וזה דקא ע"י תורת משה שהיא תורת אמת, ועד ל"אלה פקדי המשכן" שהמשכן הוא המשכן שהקב"ה לקח מבני", והוא יחודי להם אותו ע"י משיח שיבה ביהמ"ק במקומו וכו', שאז יהי' הוא משיח ודאי (רמב"ם הל' מלכים ספ"א), ויפעל שיהי' "אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' שכם אחד" וכו'.

(התחילו לנגן הניגון (ברדוסית) "איוו וואדעי מיא ניע פאסונעס וכי" וכ"ק אדמו"ר שליט"א עמד מלא קומתו ורקד על מקומו משך זמן. אחר תפלת מנחה התחיל לרק אדמו"ר שליט"א לנגן שוב את הניגון תה"ל").

(תרגום חפשי משיחות ש"ט 9 כ"ד-תשא, 9 פרה ה'תשל"ב - בלתי מוגה)

כתי, עכשיו הוא נחה ("גוד טיים"). ובפרט שכשמישה יבוא הוא יצור עליו לשכוח מעצמו לדקת, ולקיים מצוה בהחידו...
ומה ששכינתא בללומא – הוא יאמר ע"כ פרק תהילת.

ורידוע הסיפור שהדבי סיפוי' אודות "שני אחים, אחד מהם ה' מחסידי רבינו חזקו ורוי' עני, והשני לא ה' חסיד והי' עשיר. כאשר הוא העני הוצרך להשיא בתו נסע לאחיו העשיר לבקש עזרתו. האחר העשיר שמח מאד באורחו של וקירבב מאד וביקשו לשהות אצלו כמה ימים. האחר העשיר לקחו להראות לו דירתו המרובה בחודים. בחוד זה הוא ישן, בחוד שני הוא אוכל, בחוד שלישי הוא במקב אורחים ובחוד רביעי ממתנינים האנשים המחכים להתקבל אצלו. פלט האחר החסיד שהוא אינו מבין כלל איך יהי' לאדם כל כך פיזור הנפש אצלו בביתו, וסייים (העני): טובי' (שם הוא העשיר) אני זקיק ל- 50 "קאובי" להשיא את בתו, תן לי ואלך לדרכי, התחיל האחר העשיר להפציר בו שישאר עוד פרק זמן אצלו, ובקושי גדול הצליח לפעול זאת. בינתיים התחיל עוד הפעם להתפאר בעשירותו המדולה ובמיד עם זה נפלטה אנה. שאל לו האחר החסיד: מכיון שהנך כל כך עשיר למה הנך מתאנח? אלא

ובתנוגע ל"אני מאמין
בביאת המשיח" –
לשם מה הוא זקוק
לכזו הפרעה שמשיח
יכוא ואז לא יהיו
עיתוננים, טוב לו
ככה, עכשיו הוא
נהנה...*

וכתנוגע ל"אני מאמין **בביאת המשיח"** – לשם מה הוא זקיק לכזו הפרעה ("טרראבל") שמשיח יבוא ואז לא יהיו עיתוננים, טוב לו

ישנם חסוענים: הרי איזנו נמצאים ברוסיה הזין שלא נותנים להתפלל, אלא באמריקה, בברוקלין שבה הוא יכול להתפלל, והוא אמנם מתפלל ולומד את שיעורי חת"ת, וכאשר מגיע עת המבית הוא נותן כפי נדבבת ליבו, ולמה הדלעש טוען הוא – באם **לאחר מכן** הוא שירתה מין ("דזוס") וקורא עיתון כדי להיות מעודכן במה שקורה בווישנגטון ובמדניות נוספות, ובכלל הוא יהודי טוב ("א פייער איד") ולשם מה הוא צריך לקפץ בראש...
והוא טוען עוד שמספיק מה שהוא עשה בהיותו ברוסיה – שם לא הי' במה לייפות עצמו ("צ" פויען זי"), ולפעמים גם לא הי' מה לאכול, אבל כאשר נמצאים באמריקה, בבין האמריקאי ("דער אמעריקאנער בלאטע"), שטבע הבין הוא להטביע את הנמצא בו, אזי הבין ה"ל מטביע אותו יותר ויותר...
ובתנוגע ל"אני מאמין **בביאת המשיח"** – לשם מה הוא זקיק לכזו הפרעה ("טרראבל") שמשיח יבוא ואז לא יהיו עיתוננים, טוב לו

(4) ס"ח'ש תש"ב ע' 21

(3) רש"י שם.

בתחונתם?⁸ – כפי שיהיו בברוקלין, גו-ערו בעולם הזה, ויחשב על הזקן שיהא מסורק ועל העגיבה שתהא במקומה!⁹
ובלשון הגמרא:

טוען משה רבינו, רבנו של עולם, באם אתה רבנו של עולם איז "במה תרום קון ישראל?¹⁰ – הרי כאשר צריכים ללכת לארץ ישראל הם אנם רוצים ללכת; הוא טוען שטוב לו כאן ולשם מה הוא צריך ללכת, להגיע ולהתייגע ("יד מוטטען") כדי שיהי' "ביזעת אפך תאכל לחם", כאן טוב לו, יש לו את ה-מן, הוא צדיק וביכולתו לשבת וללמוד...

אז דורשים הפצת המעיינות חוצה? – ע"כ הוא אומר שהרבה שלוחים למקום, הכוונה העלינה תתמלא ע"י שני (וכהספור בנוגע לאבא של השני שסופר בהתוועדות הקודמת).¹¹

[כמה טוב ה' באם לבו ה' מתחנניו (ו'וען עס וואלט געקערקעט) שיה' נזכר – אמנם מתוך הרחבה – על נעוועל ובישישענעווארטש, ששם לא ה' שייך בכלל לייפות את עצמו ("פוצען זיך"), ובמקום זה הוא יושב באמריקה ושקוע ("פארקאכט") בראשו בה"תאכל לחם", לא רק "אגיע כפוך כי תאכלי".¹²

וז היתה טענתם של בני ישראל במדבר: מדוע צריכים להכנס לארץ ישראל, הרי כאן במדבר יש מן ועמוד הענן ולשם מה עלינו להכנס לא"י שבה "ביזענת אפך תאכל לחם".

8) באשתי ג. יט.
9) ייך שבט תשי"ב סי"ז – שיתח קודש תשי"ב ח"א ע' 306.
10) ראה לקי"ש ח"א (ויקרא) ע' 188 ואילך.

אמר לו, ישנה ה' מסיימת שאיני רוצה לקרותה בשמה, [שכל תענומה הוא כאשר היא מונחת בינופת]. והיא מונחת עד האף בבוק, והיא מתאנחת שהביז הוא רק עד האף ולא עולה למעלה מהראש...¹³

סיפור זה גם מתאים למה שהגמ' אומרת שחי' זו עשייה (לילת עתיד מחזירא"), ומובן הדבר בענייננו; ואין פירוש הדבר שהוא משלה את עצמו שהוא עשיר, אלא ע"פ הגמרא שאומרת זאת ד"לית עתיד מחזירא" הוא אמנם עשירי.¹⁴

וכאשר מנסים להסביר לו הוא אינו מבין מאמת, וכידוע מה שהרבי סיפר פעם¹⁵ אודות מרתא בקרבנותי' ("קורענענטישער קעלער") ע"ל א' החסידים הראשונים¹⁶ שבמי הקיץ במי החום ירד למרתף הבית להצטנן, בירדו שמה הנה לרגע ראשונה נחשכו ראות עיניו, אמר לו אחד מחבריו, כי כן הוא הטבע שכאשר יוצאים ממקום אור בהיר למקום כזה הנה לרגע הראשונה נחשכו ה"אות ואח"כ חוזרים כבראשונה. השיב החסיד: טועה אתה דידי בזה טעות עקרי, החשך הוא חשך ולא אור אלא כשיזעבם בחשך ומתגלגלים בו אז נדמה שהוא אור".¹⁷

נוסף לזה בשבת אחר-הצהריים עליו לישון, והוא שמת ומכריז שישו בני מעיי; מה שנוגע לו זה שזקנו הוא מסורק ושחנעניבה תהא מונחת במקומה...¹⁸

ג. טוען משה רבינו, האם בשביל זה "נתאה הקב"ה להיית לו ית' זירה

15) זיק אדמו"ר שליט"א האריך כאן בענין ה"ביק' האמריקא וכו' – חסד בהתהות.
16) דאח א"ק ז'יק אדמו"ר מוהר"י"צ זיע ח"א ע' תפג.
17) ראה לקי"ש ח"ב ע' 621 – בשם ר' הלל מפאריש.

הכל זהחזיל מוד"מזהרסין ומזריבין ממך יצאו"

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעריכת מערכת "ידי המלך"

[בנוגע ל"מיהו יהודי?": הרי* מדובר כאן על גזירה איימה שלא היתה כמות. אפילו גוי אף פעם לא חשב על דבר כזה, ודקא יהודים באים ועושים זאת – "מהרסין ומחזיבין ממך יצאו" (ישעי' מט, ז), את כל הענין הזה ("מיהו יהודי") התחילו יהודים בעצמם!
ועל כך אמורים להם אשר סוף-כל-סוף "ביד חזקה וגו' אמלוד עליכם" (יחזקאל כ. לז), אלא שהקב"ה רוצה שיהי' זה בדרכי נועם ובדרכי שלום, אבל סוף-כל-סוף הגזירה תתבטל. ותמותה זה שמזרזים לתצא אותה גזירה איומה ד"מיהו יהודי", יקויים הפסוק "כי מצאיו תצא תורה דובר הוי' מירושלים".¹⁹

(כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה לערולי רוסיא שינגנו נימו).
* * *

בביאור על דש"י [שד"ב לעיל (ס"ז) בהשחתה] נותר עדיין לבאר ענין ע"ד הפשט וע"ד "יינה של תורה":

על טענת משה רבינו (תשא לב, יא) "למה ה' יחרה אפך" מפרש רש"י: "כלום מתקנא אלא חכם בחכם גבור בגבור".²⁰

ולכאורה צריך להבין, מתי שייך לומר זאת (לחמה "כלום מתקנא" כ') דקא אם ה' מדובר על העבודה זרה עצמה, שהיות ומדובר רק בעץ ואבן "ענינים להם ולא יראו וגו', לכן לא מתאים לומר שהקב"ה מתקנא בה, כיון שאין לזה כל ערך כלפי הקב"ה.²¹

אבל כאן הרי מדובר ביחודים שעבדו את העגל, וטענו שזה לא סתם עץ ואבן אלא אמרו ש"אלה אלקיך ישראל אשר הללך מארץ מצרים", הם סברו שזה ממש ענין של "אלקד" – ועל כך מתאים לכאורה לומר שהקב"ה מתקנא, הוא מתקנא ביחודים שהחליפו אותו בדבר אחר ואמרו עליו "אלה אלקיך ישראל!"²²

* חלקה הראשון של השיחה פורסם במודר זה בגיליון רצנ. המו"ל.

אין אנו יכולים להתאפק ולהמתין

ועוד ורוא העיקר – "צדולה צדקה שמקרבת את המלך", שעליו ממהרים ומזדוגים את המאלה בודיוזת גדולה, בודיוזת וידן, שכיון שאין אנו יכולים להתאפק ולהמתין, ה"ז צ"ל תניף ומיד ממש, "לא עיכבן כהרף עין".

(משיחות כ"ף אדר, בעת ה"הידדות" היתש"א - בלתי מוגת)

כבר נשלמו מזמן כל ההכנות

ועוד, והוא העיקר, אשר מ'מרבין בשמחה" במשך כ"ד יום, נבוא ביום כ"ד עצמו ל (מרבין ב) שמחה האמתית והעיקרית – שמחת הגאולה האמתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, ודך מלכא משיחא.

ותניף ומיד ממש – בדגעים אלו של סיום יום כ"א והתחלת יום כ"ד נתפלל תפילת ערבית בידך עם משיח צדקנו שיבוא תניף ומיד ממש, ועוד לפני חגירת האבט לתפילה, ואפילו לפני ההכנות לחגירת האבט ולקחת הסידור כל, כבר יושלמו ההכנות לפיה העשירית ולגאולה האמתית והשלמה.

ובפרט שבבצים כבר נשלמו מזמן כל ההכנות, כולל גם צהצוח הכפתורים (כפתגם נשיא דורנו), וכבר נשלמו כל ההכנות.

(משיחות כ"ג אדר, לידדי ליובאווישט, היתש"ו - בלתי מוגת)

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'דרת, כריית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לתת הקדשה בייחי המלך?

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי

וגם, והוא העיקר, עיני תקרב ותדושי את התנלותו של הרבי מדי"ט

ניתן לחלק את הייחי המלך כתשורה בשמחות

(כאשר על הכריכה הקדמית והאחרית ניתן ידו להוסיף כיתוב)

בארה"ב: 778-6670 (718)

בארה"ק: 840-3153 (04)

התקשר עכשיו:

הרי עיני "תרום קון ישראל".

ה. אבל צריכים לדעת ששקועים "דאשו ורוב" בוכין, ואפי' מעל לדאש ודוקא ע"י הצדקה אפשר לצאת מהבוכין (כמ"ש לעיל).

ולכן באמריקה העבודה היא בנותנת צדקה, הגם שלכאורה צ"ל "בזיעת אפיק תאכל לחם", אפי"ל שנה היכולת לתת צדקה ובהרחבה, והבחידה שלו בזה היא האם לתת צדקה בלי שתה"ל לו הנאה מכך שאו נפעל ע"י הצדקה ה"תרום קונים", או לתנות מנותנת הצדקה שאז אין זה כמ"ש לעיל.

ועליו לדעת שהוא אינו יכול לדמות את ה"פתי יאמין" שזה משה, עאכ"ל הקב"ה, עאכ"ל שלא ויכל לשנות את המציאות – קטע זה לכא"ל שיקי לפיה" המול"ל.

ברוסיא לפעמים גם לא ה" מה לאכול, אבל כאשר נמצאים בבין האמריקאי, שטבע הבוז הוא להטביע את הנמצא בו, אזי הבוז מטביע אותו יותר ויותר...

ד. ועל-כך עונה הקב"ה "כי תשא": דוקא אתה משה – "תשא", שמשו הוא תכלית הביטול"ל, ביטול במציאות"ל, הרי אף שה" תכלית החכמה והכמה דאצילות"ל כמובא בסודיות"ל, למרות זאת הוא ה" פתי ו"עניי מכל האדם אשר על פני האדמה"ל" גם מעכ"ס"ל, אף שעני"ל יקראו לו פתי וכמבואר במד"ס"ל ש"פתי יאמין לכל דבר - זה משה", אפי"ל זה לא נגע למשה, וכמבואר בלק"ת שאף שמשו אמר "ונפליתו אני ונמנ"ל"י מכל-מקום אמר גם "ונתנו מה"ל, והוא לא אמר זאת בשביל העיתונות אלא מצד האמת, מנצד זה שה"ל עניו (וכמבואר שראו את המס"ל של הדורות האחרונים).

ולכן דוקא משה רבינו ה" יכול לפעול אצל בל"ש שתרדם קרנם ע"י הצדקה. עניו הצדקה הוא גם עניו הביטול הת"ל: הנותן צדקה אינו פורע חוב ע"י נתינתו, הוא אינו חייב מאימה למקבל הצדקה, וזה גם לא בחד שהמקבל צדקה לנפשו (לנשיו לו תח"ל) – ע"ל מקבל מתנה, שה"ל המקבל הוא כזה ש"לית לי מגמה" כלום", ובכ"ל באשר נקלט אצלו (אצל הנותן) שהיא צדקה ושהו "כופר נפשו",

- ואע"פ שמבואר בענין "כי לא יחד ממנו נדח", שתנות משה והקב"ה פוסקים שבין אם הוא רוצה ובין אם לא איז סוף-כל-סוף? ל"א יחד ממנו נדח" – אנפי"ל הרי הרביים רוצים שה"ל באופן של החובה וברכי נועם, וע"י הצדקה גורמים שיפעל גאולת צאן מעינתו ויהי "תרום קון ישראל".
- ח"א ע"י שנת.
- 17) תשא לג ס"ז.
- 18) בשלח ס"ז, ז.
- 19) בתורה מופיע בסוף השיחה, וכתב עליו חתומה "באמצעות השיחה אמר", ולפי תוכנו נראה ששייך לכאן. תמו"ל.
- 11) ראה לק"ת מסות פ"ב א.
- 12) ראה לק"ת חיל"ש ע"י 10.
- 13) ראה לק"ת חיל"ש ע"י 4 ח"ל 28.
- 14) לק"ת נצבים מט, ב.
- 15) ראה לק"ת ש"ש ע"י 7 וברע"י 55.
- 16) שמ"ל רפ"ג והוא הביאור בזה בסיה"ט מלקוט

בליטול הספקיות בנוגע לזמן הגאולה

”עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים” (מהפסדת פירשתנו)

מוזכר לעיל שאליהו הנביא הוא מובשר הגאולה, ובל' חז"ל במאמר הארוך [נ"ק' אדמו"ר שליט"א חייך ואמר]: אבל לא כמו אריכות הגלות...! בסוף מסכת סוטה שסיימו וחותמו "אליהו הנביא זכור לטוב . יבוא ויגאלנו".

ולחעור, שמאמר זה הוא בברייתא דרבי פינחס בן יאיר, שמעניינו העיקריים הוא פירון שליטים, החל מהשבי' דכללות ענין הגלות, אשר, גם כשמבצאים בחסדי ה' מבלכות של חסד, ה"ז מעמד מוצב של "שבי" ביחס למקומו האמיתי של כא"א מישראל, סמוך על שולחן אביו המלך, מלך מלכי המלכים הקב"ה, ולכן צריך להיות תיכף ומיד הענין ד"פירון שבויים" (ענינו של רפב"י) – שבא "אליהו הנביא זכור לטוב" ומבשר שמשיח צדקנו "הנה זה בא".

והעיקר – שנושעה כן בפועל ממש תיכף ומיד ממש, שהרי הגאולה היתה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב, שכבר אז 'עלו כל הקציקים בני"י ע"ד מתי"..."

ולחעור גם מנ"ש בהפטורה ע"י דברי אליהו: "עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים" – שבה נכלל גם ביטול הספקיות (באם ישנם אצל משיחה) בנוגע לזמן הגאולה, האם הגיע כבר זמן הגאולה, או שצריך עדיין לחשב קיצים כ', כאמור, שהגאולה היתה צריכה להיות אתמול ושלשום, ולפני זמן רב, ובפרט שישנו גם הפס"ד של כו"כ רבנים ומורי-הדוראן בדרונו זה שמשיח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד ממש, "לא עיכבו כהרף עין" – "הרף עין" בדיוים מעשינו ועבודתנו, ובבגע שלחח"ז ה"הרף עין" דגאולה האמיתית והשלמה.

עצמות ומהות, מתועד עם כא"א מישראל

וכן תהי' לנו – שיעור באמצע החתונות בא משיח צדקנו, ויחד עמו תהי' חמשה החתונות באופן שהקב"ה בעצמו, עצמות ומהות, מתועד עם כא"א מישראל וכלל ישראל, וזא תהי' השמחה הכי גדולה, למעלה גם משמחת פורים שהיא באופן ד"עד דלא ידעי".

(משיחת ש"פ תשא, ט"ז אדר ה'תשע"א - בלתי מוגה)

הסימנים דעקבתא דמשיחא כבר קויימו עם כל ההידורים...

מלחמה להי' בעמלק מדור דור . מדורו של משה רבינו עד דרא דמלכא משיחא שייסיים את המלחמה. שעפ"י כל הסימנים הברורים אנו נמצאים בודא דעקבתא דמשיחא, כיון שהתקיימו כבר הסימנים דחוצפא יסגא וכ', ובבד הזה (של הלע"ו"ז) הם קויימו עם כל ההידורים, הרי עאכ"כ בצד הקדושה והטוב, ובכפלי כפליים – שנומצאים אנו בודא דמלכא משיחא.

(תרגום תפשי משיחת ש"פ תשא ה'תשע"ה - בלתי מוגה)

שבשכל עצמו יובן שכאן צריך להיות למעלה מהשכל

... כ"ז נמשך ע"י תשא את ראש, שעל ידי שהוא למעלה מראש וחשבון, באופן דמס"ג, ע"ז מתבטלת גזירת המן, ואין הכוונה שמעמיד את עצמו למעלה מראש, כי ע"ז לא צריך לומר תשא את ראש ולא תשא סתם, והיות שאומר תשא את "ראש" היינו מעלה את הראש עצמו למעלה מהראש, ואין הכוונה שתובעים ממנו לקחת את הענין למעלה מהשכל, כיון שאין כאן כל הידוש ולא צריכים ל"תשא" מכיון שיה בעצמו למעלה מהשכל אלא הענין הוא תשא את ראש, ז"א שבשכל עצמו יובן שצ"ל למעלה מהשכל, וזהו שתובעים מיהודי למסור שכלו ולחשוב בשכלו שכאן צ"ל למעלה מהשכל.

(משיחת ש"פ תשא, שושן פורים, ה'תשע"ד - בלתי מוגה)

להביא את הגמ"ל בפועל ממש!

בדרונו זה – הדור האחרון בגלות וחדר בראשון דהגאולה – לאחר שישנו כבר הריבוי הכי גדול ד"מעשינו ועבודתנו" דב"י במשך כל הדורות והשיגים שלפני זה, ולעת סיימו גם את הברורים האחרונים – הרי ההדגשה עכשיו בעיקר לכלל כראש על סיים ושלמות זמנא העבודה – להביא את הגמ"ל דגאולה האמתית והשלמה בפועל ממש!
(משיחות ג'לות ג', ד', ה', וטש"ק ש"פ תשא, י"ד-י"ח אדר ה'תשע"ב - בלתי מוגה מאדמת)

ועד"ז מובן בנוגע ללשון "עוד מתי" שמובא בפיזטים ד'תיקון-חצות" – שהמשמעות דלשון זה היא באותו אופן כמו משמעות הלשון "עוד מתי" בפסוק תנ"ל, ורבי"ב [שחרי כל הפייטנים יסודו את הפיזטים בחתום הלשון הכתוב בתנ"ך ובמדשי חז"ל]. ותכנון – **תביעתם** של ב"י מהקב"ה שאינם יכולים לסבול יותר את הגלות! כאשר יהודי עורר ד'תיקון-חצות", מצטער ובוכה על חורבן ביתמ"ק, ואומר "עוד מתי" – אין זו בקשה סתם, באופן ד'מחכי תיחז", ולאחרי' הולך לישון...

– יהודי שעורר ד'תיקון-חצות" כדבעי, שמצטער ובוכה באמת כו', אינו הולך לישון לאחר עריכת תיקון-חצות, אלא עוסק בלימוד התורה (נגלה או חסידות) עד אור הבקר, ואחרי' הולך לטבול במקוה, ונעמד להתפלל "לעבדא קמי מרי", ומבקש **ותובע** מהקב"ה שחזרי' כבר הגאולה, וענין זה גופא – מתוך תנועה ד'עבדא קמי מרי"!

וכאמור – זהו הפרוש הפשוט ד'עוד מתי" בפשוטו של מקרא, וכן ע"פ רמז של מקרא, דרוש של מקרא, ועבדא – סוד של מקרא.

ולכן אין כל צורך לחפש חוכמה לדבר. – כאשר מוצאים שענין זה מובא בפירוש במקום פלוני – מחכי תיחז, יכולים לציון זאת, אבל לא באופן שפירכים לחפש ראי' וחוכמה לזה, אלא אם כן המדבר אודות יהודי שעדיין לא הגיע לדוגא ד"בן המש למקרא"... לפני גלי תמיש ישנו גיל ארבע, ולפי"ז – כשהתנינו מתחיל לדבר, בגיל שנתיים וכו'!, במקרה כזה – חרי מביין שגם הוא יהודי (ל"עוד אין אויך א אידישע קיני") צריכים להביא לו חוכמה שענין זה מפורש בספר פלוני!

(מסורת ש"פ ותשא, שו"תן-פורים שטן ה'תשד"ם – בלתי מוגה)

סיימו לבטל את אלו ש"חרפו עקבות משוחך"

ובאם הדברים אמורים בהם לכללות עניני עבודתו של יהודי שאסור לו לנות, לאמרי' – בנוגע להענין ד'אחכה לו בכל יום שיבוא" – שיחודי לא יכול לנח עד שיבוא את משוח צדקנו, ולכן הוא ריג לעשות כל התלוי בו – במעשינו ועבודתינו – לסיים כבר את השירים, שיריים האחרונים דעבודתו, כדי להביא כבר את משיח צדקנו,

ובפרט שכבר סיימו את מעשינו ועבודתנו – מתשע פורת הראשונות, כולל – העבדה ד'מלחמת בית דוד" לבטל את אלו ש"חרפו אויבין ה" ו'חרפו עקבות משיח", וחר' מאז כבר "כלו כל הקיצין" ו'הגם שחדר תלוי בתשובה, חרי כבר העיד כ"ק מו"ח אדמו"ר שכבר עשו תשובה, וכמ"פ, וכבר סיימו גם לצמצח את הפתולים, ואחרי' כבר בפרה העשירית שיעשה משיח צדקנו, בגאולה האמיתית והשלמה. (מסורת ש"פ תשא, פ' פרה ה'תש"ז – מוגה, תרגום מאידית)

צעה מקירות לבו ותבע בכל התוקף: "עוד מתי"!

בהמשך להמורכר לעיל שיהודי יכול לתבע מהקב"ה שיתן לו כו', חרי כאן המקום להזכיר מה שדובר בהתוועדות שלפ"ז אודות **דרישת תביעת** ב"י מהקב"ה על ענין הגאולה, כפי שמודגש בפיזטים ד'תיקון-חצות" הלשון "עוד מתי", שתוכנו – שבי"י אינם יכולים לסבול עוד את ענין הגלות, ולכן תובעים מהקב"ה שכבר תבוא הגאולה.

ולמרבה הפלא, הנה למרות אריכות הביאור בענין זה באופן הכי פשוט – עדיין מתפללים בהם, ומחפשים מקורות וכו'!

כאשר מביגרים מתבלבלים בענין מסויים ואינם מוצאים ידירם ורגלירם, אזי ישנה עצה פשוטה – לשאל אצל בן המש למקרא:

ישאלו לבן המש למקרא מהו פירוש התעבות "עוד מתי" ו'תעבות שלמדס כבר בחומש – בנוגע לגאולה ממצרי'ם], האם זהו סיפור דברים, הצעה או אפילו בקשה באופן ד'מחכי תיחז", מן השפה ולחוק, או שזוהי תביעה שזאמרת בכל התוקף, ואז ישמעו ממנו שהפרוש ד'עוד מתי" הוא – תביעה שזאמרת בכל התוקף!...

ותנה, החדירה והתביעה שמתבטאת בלשון "עוד מתי" – מפורשת גם בהפסדה דבשת זו: בהפסדה מסופר אודות המאורע דאליהו בהו הכומל, שבו פנה אליהו הנביא לבני"י ואמר להם: "עוד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים אם ה' הוא האלקים לנו אחרי ומי"!

כאשר נתבונן לרוג בפירסי מאורע זה – מצב שב חיז צריכים לפעול אצל כו"כ מבני"י שידעו ש"ה' הוא האלקים", ולא יעבדו לבעל ח"ו, ולמטרדה זו בנה אליהו הנביא מזבח וחקריב קרבן בחוץ [למרות האיסור דשחוטו חוץ, בתור הראת שעה], ובעמדה זה פונה אליהו הנביא לבני"י ואומר להם: "עוד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים וגו'" – בודאי יגיע כאר"א למסקנא הכי פשוטה, שדבריו של אליהו הנביא לא נאמרו בתור סיפור בעלמא, או בתור הצעה בלבד: הקשיבו יהודים (העורט זיד איין אידן"), ברצוני להעיר לכם, שלהיותכם לעים תכנס ונבו"ו, סבורי ש"לא מתאים" לכם להיות במצב של "פוסחים על שתי הסעיפים"... אלא בודאי נאמרו דברים אלו באופן של **תביעה בכל התוקף: "עוד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים"!**...

כל מי שיש לו מושג כל-שהוא באהבת ישראל, ובפרט "אהבת לרעך כמוד", וכל מי שיתשוב לרוג שהמודבר אודות **אליהו הנביא** – יכין בפשטות עד כמה נגע ללב של אלהו תביא מצבם של בני"י, ומביין שכן, לא יעלה על דעתו של אף אחד שאליו תביא אמר דברים אלו בתור סיפור או הצעה, ואח"כ חלך לטייל ח"ו... אליהו הנביא כאב והצטער ביתר על מצבם של בני"י, ולכן **צחק** מקירות לבו **ותבע** מהם בכל התוקף: "עוד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים"!